

Johan Carl Wilcke

Oratio Solennis, Qva Avgvstissimo Potentissimoqve Regi Ac Domino, Domino Adolpho Friderico, Svecorvm, Gothorvm Vandalorvmqve Regi ... Et ... Dominae Lvdoicae Vlrica, Svecorvm, Gothorvm Vandalorvmqve Reginae ... Regivm Diadema, In Academiae Rostochiensis Avditorio Maiori Ad D. XIII. Cal. Febr. A. R. S. MDCCLII. Devotissime Gratvlatvs Est

Rostochii: Typis I.I. Adleri, [1752]

<http://purl.uni-rostock.de/rosdok/ppn1757181067>

Druck Freier Zugang

4°

Wilcke

Regium Diadema Jo. Adolpho Fridrico
Suecorum Regi ac Dominae Rudovicae
Ulricae...

1752.

S II.

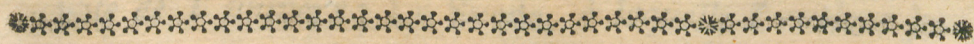
1222-4°

J s II
1222-4°

ORATIO SOLENNIS,
QVA
AVGVSTISSIMO POTENTISSIMOQVE REGI
AC DOMINO,
DOMINO
ADOLPHO
FRIDERICO,
SVECORVM, GOTHORVM VANDALORVMQVE REGI,
REL. REL.
DVCI HOLSATIAE, REL. REL.
ET
AVGVSTISSIMAE POTENTISSIMAEQVE REGINAE
AC DOMINAE,
DOMINAE
LVDOVICA E
VLRICAE,

SVECORVM, GOTHORVM VANDALORVMQVE REGINAE,
REL. REL.
NATAE REGIAE PRINCIPI BORVSSICAE,
MARCHIONI BRANDENBVRGI, REL. REL.
REGIVM DIADEMA,
IN
ACADEMIAE ROSTOCHIENSIS
AVDITORIO MAIORI
AD D. XIII. CAL. FEBR. A. R. S. 1722.

DEVOTISSIME
GRATVLATVS EST,
IOANNES CAROLVS WILCKE.

ROSTOCHII,
TYPIS I. I. ADLERI, SERENISSIMI DVICIS AVLICI ET ACAD. TYPOGRAPHI.

ORATIO SOLENNIS
AVGVSTISSIMO POTENTISSIMOQUE REGI
AC DOMINO
DOMINO
ADOLPHO
A
LEURS MAIESTÉS
LE ROI
ET
LA REINE
DE
SVEDE

IOANNES CAROLVS WILCKE

ROSTOCKII

MDCCCLXXII

SIRE
ET
MADAME,

C'est avec la Vénération la plus profonde, que j'entre-
prends d'avancer vers le Trone de **VOS MAJESTÉS**,
pour y adorer en Elles avec toute la Svède les Personnes sa-
crées, avec les quelles la Providence en orne le faite, pour
en répandre la felicité sur le peuple qu'elle aime.

Les Qualités éminentes et vraiment roiales qui brillent
en **VOS MAJESTÉS**, et dont la Svède a déjà admiré au-
tant de preuves convaincantes, font l'admiration et l'ex-
emple de l'univers; La Svède, à laquelle l'entiere jouis-
sance en est destinée, y trouve son bonheur parfait.

Par-

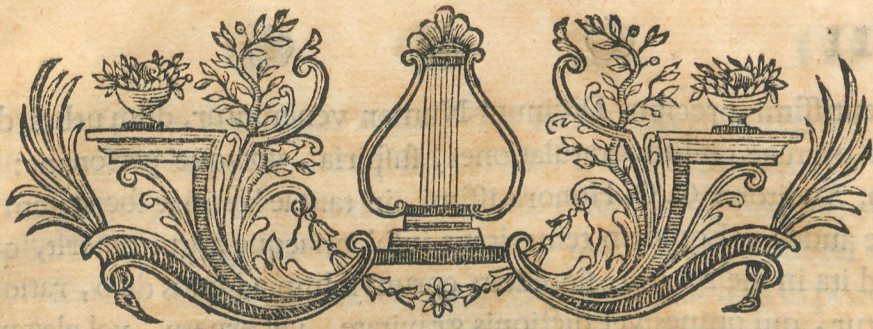
Participant a ce bonheur, et en appercevant les charmes, j'ai taché d'en faire admirer aux étrangers la perfection, par les efforts foibles dont ces feuilles contiennent l'ébauche.

C'est pour mettre ces feuilles aux pieds de VOS MAJESTÉS, que je me prosterne avec la dernière soumission devant le Trone: Il y offre des méditations qui n'ont du prix que de l'objet sublime qui surpasse de beaucoup toute l'éloquence. Rien ne les recommande, que d'y avoir parlé de la félicité de la patrie. Jamais je me serois laissé seduire, de pousser si loin ma hardiesse, si les regards gracieux dont VOS MAJESTÉS reçoivent les moindres mêmes, ne m'en faisoient espérer un gracieux pardon, lequel l'ayant obtenu, mon bonheur est parfait; Et ravi d'admiration, je demeure avec les plus profonds respects,

SIRE
ET
MADAME,
DE VOS MAJESTÉS,

A Rostock,
le 20. de Janvier 1752.

le très-soumis et très-fidèle
serviteur et sujet,
JEAN CHARLES WILCKE.

MAGNIFICE
DOMINE PRORECTOR,

Inclytæ huius Academiae , &
Amplissimi urbis Magistratus

Proceres venerandi ac prudentissimi,

Scientiarum litterarumque doctores celeberrimi,

Vosque , qui virtutis eruditioisque laude ducti , vel imitorem
me , vel comitem habetis , Commilitones !

AVDITORES
OMNIVM ORDINVM HONORATISSIMI !

Dum mundi arctois jubila et antiquissimi regni ovationes aëra pulsant , dum faustissima exoptataque die aeterna Numinis providentia , regio , quod divus FRIDERICVS , mundi quondam deliciae et admiratio deposuit , diademate , augustissimum ADOLPHVM FRIDERICVM , felicissimo omine cingit ; dum iptâ dies una eodem regio insigni REGINAM deae simillimam evincit ; dum potentissimi regni proceres illustrissimi , dum diuinorum mysteriorum interpretes

A

ar-

ardentissimis precibus Divinum Numen venerantur, dum urbes, dum rura mutuae civium gratulationes, suspiria, votaue personant: ego Vos, Auditores O. O. Honoratissimi, in tantae laetitiae societatem vocare audeo. Equidem temeritatis insolentiaeque argui poterit, quicquid ita in me recipio, siquidem eorum solum ad quos dico, ratio habeatur, qui omnes vel dictionis gravitate, vel ornatu, vel elegancia, vel decenti vitaeque plena actione, me, dicendi neque peritia neque usu firmatum, longe superant, politoribus doctioribusque sermonibus dudum adsueta. Verum si Eum considero, de quo dicendum est, si ad causam dicendi quae me in hanc concionem deduxit, respicio; non quidem metu pudoreque, audaciae tamen temeritatisque crimine liberatus mihi, utinam vere! videor.

Novem fere jam anni, quod novistis Auditores, interfluxerunt, cum pax, & electio, & exoratum terris Numen, laetissimis hodie Svecicis Provinciis, principem dederunt, regium Successorem, Serenissimum ADOLPHVM FRIDERICVM, Suecorum, Gothorum, Vandalorumque nunc Regem potentissimum augustissimumque, in quo uno tanta majestas, tanta regnandi prudentia, tantusque populi sui amor elucet, ut si vel ad imperandum natus non esset, imperio tamen Eundem praefectura populorum quaedam aemulatio fuisset. Venerati tunc coram estis, Patres academiae conscripti, Auditores optimi! principem hunc, regendis Svecicis terris destinatum atque divinitus constitutum, eaque Numinis Ipsius admiratio Vos cepit, ut absolutissimam regno, ex tanti principis regimine olim eventuram felicitatem gratulabundi praedicaretis. Neque aliud expectare nos sinebat illa, qua regnum cepit ratio. In mediis namque omnium periculis ipsaque regni nutatione, divino consilio & quodam quasi mandato Sveciam ingrediebatur Princeps, ex cuius adventu aequalis ab omnibus laetitia percipiebatur, cum ingressu crescens, ac prope in singulos gradus adaucta. Non equidem superstitioso Deorum cultu, sed tamen ab ipso Numine missus excipiebatur, qui Numen terris istis populoque propitium favensque suo adventu ostendebat. Comitabantur Augustissimum Heroem, pax, frugalitas, religio, iustitia, fortitudo, quas inter virtutes medius excelsior incedens, cunctas eas futurae felicitatis obsides quasi secum ducebat. Hoc stipatus praesidio,

popu-

populique sui fide pietateque nixus, non solum successor regni, sed particeps etiam sociusque divo FRIDERICO gratissimus fuit acceptissimusque, tum iam omnium consensu pater patriae habitus, cum incredibili fere temperamento ne successor quidem regni haberi volebat. Ea tum regni erat felicitas, ut Regi subesset diuturna experientia longoque rerum usu prudenti, & principem ad Nestoris latera intueretur, publicae salutis gubernaculis aliquando se admoturum, cum divina tandem sapientia, Heroem, toga sagaque immortalem, aeterna nunc gloria veraque immortalitate fruiturum, FRIDERICVM, coelis vindicaret.

Ea est mortalium conditio, Auditores optimi! ut laetiora plerumque aduersa sequantur, ex aduersis vero secunda eveniant. Evenit idem potentissimo Sueciae regno, quod diuturniori tristitia, dolore, luctu, mortem FRIDERICI sui tulisset, nisi statim, quam bene ADOLPHI FRIDERICI humeris imperium sedeat, animadvertisset. Non immerito ea respublica felix audit, quae capite orbata fluctibus quasi periculisque commissa, novit tamen imperantem, salutis suae olim consulturum; felicior multo, quae prudenti regni moderatori se traditam iri confidit; at ea tamen omnium felicissima praedicari oportet, quae casto, sancto, & DEVM referenti principi subiecta est, cuius regnandi artem, cuius sapientiam, iustitiam, cuius denique in se versum omnem amorem, experta dudum est atque edocta. Ita DEVS Sueciae regna dilexit, ut felicissimas alias terras in eo superare videantur, quod ADOLPHI sui FRIDERICI futurum imperium, lene illud beatissimumque, ferre potuerint prius, quam ipsa regni gubernacula, cum subjectorum suorum plausu, ab ipso fuere prehensa, quodque fortunatissima tantae felicitatis fructus nunc percipiant. Atque huius felicitatis memoria non intra Sueciae fines se contineri patitur, potius & exteris gentibus praedicari illa commendarique meretur.

Habetis sic Auditores omnium Ordinum Honoratissimi, faustissimam illam quae me ad dicendum impulit occasionem, quam me cepisse, si vel quodam in principes, quos vobis divina concessit clementia, pietatis sensu ferimini, haud improbabitis. Non enim solum

aeterna illa providentia me potentissimi Sveciae regni civem esse voluit, sed quod felicitatem meam auget, in ipsam regni sedem delato eam benignissimam mihi patriam concessit. Ingratus in patriam, negligentior propriae salutis, quam largissime illa auxit, immemor tandem divinorum beneficiorum existerem, nisi publica vota in publica provinciarum laetitia devotissimus funderem! Vos itaque patres Academiae conscripti, auditores optimi, quo fieri potest studio rogo, ut me, *felicitatem ex augustissimo ADOLPHI FRIDERICI imperio sperandam, Sveciae gratulaturum*, auribus attentis propensisque excipiatis. Causa mihi equidem oblata est, in qua oratio nemini deesse potest, & in qua aliis non copia sed modus in dicendo quaerendus foret. Ast sentio mihi neque tantam vim ingenii & eruditionis inesse, ut aliqua saltem ex parte vestrae expectationi respondere queam, neque tantum eloquentiae, ut heroicas ADOLPHI FRIDERICI virtutes, eximiaque decora, dignis praeconiis posteritati commendem. Non tamen animum depono, quando intelligentes Vos aestimatores suspicio, dicentis imbecillitatem haud accusaturos, sed eo ipso argumento potius usuros, ut id quod agitur, singulare quid & eximium esse judicetis, quod ad id exprimendum, nulla potuerit satis vehemens atque illustris oratio reperiri.

Sed vero statim dum sermonem instituo Auditores O. O. Honoratissimi, alio atque alio numerosa ADOLPHI FRIDERICI gloria me vocat, quo fit, ut eligere quid referam vix liceat, atque in immensum prope oratio mea diffundatur. Vel enim ipsae herois incomparabilis virtutes singulae ita eminent, ut quam primam venerer, quamque postremam mirer, aegre discernam, cum aequae omnes ditissimam et perpetuitatem spondentem regno felicitatem polliceantur. Eam enim provinciam praestanti florentequae fortuna excellentem omnino judico, quae domi tranquillitate securitateque fruitur; quae civium suorum robore fideque nixa, civilia bella periculaque adeo non metuit, ut externi hostis vim aut arma nequidem formidet; quae

V

quae summo labore assiduaque industria civium cuncta parata habet, quae ad vitam commode, bene, beateque ducendam conducunt; quae veritatis scientiarumque incrementa, ad vitae humanae usum applicata fertili editu proventu; quae legibus paret, sapientiae prudentiaeque veris imaginibus; quae cultu sacrorum publico, aeternis DEI perfectionibus conveniente gaudet accommodatoque, quae denique rantorum bonorum perennitatem, non fallaci spe sibi promittit: Ista inquam rempublicam, prosperam satis satisque pollentem praedicamus. Non ita quidem universa, quibus feliciores terrae alias superant, commoda exposui, quod nec instituti praesentis ratio permittit, nec vestra Auditores, in his rebus exercitata ingenia patiuntur. Si quid ego tamen iudicio assequi valeo, enumerata illa firmam, locupletem, stabilemque, regno prosperitatem augmentumque pollicentur. Neque prolixiori opera per partes idem evincendum erit, mihi potissimum, qui augustissimi ADOLPHI FRIDERICI regimen, Sveciae praestantia tot bona conciliaturum ostensurus, dicendorum copia sic obrutum me sentio, ut vel dies deficeret sermoque diutius hisce immoratur. Et non digna satis talia, quae hodie exponantur, videntur, dum ADOLPHI FRIDERICI gloria, & ita quidem dicenda est, ut idem de alio principe, quod de nostro, dici potuisse prorsus haud videatur. Quare non, quod oratores solent, quoties principes laudant virtutibus parum praestantes; ego, nunc locos tractabo, artem potius quam devotissimam fidem monstrantes; sed ex summa concordia, ex summo concentu omnium laudum, omnisque gloriae quae principi nostro contingit, ea depromam, quae futuram Sveciae felicitatem firmam summamque non e longinquo ostendunt, sed praesentem iam gignunt.

Cum itaque nihil hominibus auspiciatum fortunatumque sine DEI immortalis ope evenire possit, agamus jam, quaque ratione Numinis benignitatem terris suis optimus princeps conciliet, contemplemur. Miramur vero gravissimam illam, sanctissimamque pietatem, qua ductus augustissimus princeps publico sacro cultui devotam mentem manusque affert; sacrorum securitatem servat, alit, tuetur; veritatum divinarum summam sanctissimamque auctoritatem salvam inoffensamque praestat, et prouti ipse, quanta sollicitudine Numinis exoranda sit gratia, illustrissimo docet exemplo, ita ut omnes qui potentissimo

B

suo

suo imperio reguntur, eandem teneant rationem; eodem ducantur pietatis sensu, insuperabili voluntate iubet. Adeo perverfas non raro magnatum opiniones, suis viribus quicquid praeclare gerunt, gessisse se, vel persuadentium sibi, vel aliis persuadere audentium; detestatur piissimus ADOLPHVS FRIDERICVS, ut ipse, quod terris suis prosperum evenit faustumque, non sibi, non propriae qua plurimos facile vincit mortales prudentiae tribuat, sed ad providum Numen omnia gratisimus referat. Dicit vix potest, Auditores Honoratissimi, quantum haec augustissimi pietas regno suo commodi inferat emolumentique. *Firmari regna pietate*, sapiens vox est, si nullo alio, felicissimo Sveciae exemplo illustranda, comprobandaque. Non enim ea solum funesta illa, ex sacrorum diversitate saepius progenita disidia, a finibus regni coercerentur, verum tanta etiam vi roboreque subjectorum animos percellit, ut cum numinis cultu, singularum simul virtutum appetentes existant, studiosique. Regis namque tam benigni tam dilectissimi ad exemplum, quis non mores suos, animum, totamque vitam lubentissime componeret? Quis non huic carus, huic probatus esse cuperet? id quod frustra disimiles speraverint.

At haec non sola laus est ADOLPHI FRIDERICI, licet forte quae maxima in principe miranda censetur. Parem, rarissima quae ipsum ornat regnandi prudentia, reverentiam sibi postulat. Eo fere Auditores adducor, ut Sveciam omnium terrarum felicissimam ideo praedicem, quod regi commissa est, diuturno imperandi gubernandique usu ad potentissima regna moderanda ita efficto praeparatoque, ut securius nulli, nulli tutius tradantur. Mirata est Germania, miratus est univrsus orbis sapientiam, quam in tuendis administrandisque Germaniae provinciis adhibuit, priusquam successor regni, conspirantibus populi sui suffragiis, adoptaretur. Delatus in terras, suo olim nutui parituras, quantasne statim ab auspiciatissimo ingressu curas, quantos labores pronissima voluntate subiit, quo publica regni salus, tranquillitas, et autoritas stabiliatur proferaturque? Alios principes terra produxit, folio vel a maioribus hereditate accepto insidentes, vel solis fati ludibriis eidem impositos, quos praeter imperantium nomen, nulla insignia facta, nulla regni cura, nulla imperandi probata prudentia nobilitat, qui longiori desidiae mancipati quasi, voluptatis-

tatisque illecebris deliniti, Veneri & Libero, omne tempus deberi arbitrantur; qui supra communem mortalium sortem, ideo solum se evectos putant, quo aliorum misérias & labores in explendas pravas suas cupidines demergant; qui rempublicam adeo, nec consiliis, nec prudentia juvant, ut ipsi potius aliorum coeci tantum imitatores atque servi inveniantur, imperio indigni, dum alienae voluntati foedum praestant obsequium. Nil tale cogitare licet, quando ADOLPHVM FRIDERICVM cogitamus; nil enim tale ab augustissimo heroe, fausta Svecia experitur. Numquam de regni salute, nisi praesente Rege agitur, nunquam civium caussae nisi ipso moderante tractantur; nunquam consilia neque capiuntur neque exponuntur, nisi sub ipsius oculis; nunquam executioni, nisi ipso Rege volente jubenteque, dantur. Neque enim quisquam, tanta scientia regni, tanta legum quibus provinciae istae reguntur, notitia pollet, quanta sapientissimo Regi inest, adeo ut Svecia quidem ab ipso regatur, ipsi, sed quemadmodum legibus, subiecta sit, verissima gaudens libertate, quae patriis legibus moribusque subest. Vos testor, Auditores, quibus sapientissima sub ipsis beatissimi imperii auspiciis, pervulgata edicta innotuerunt, Vos ipsi summam qua ista nituntur prudentiam, accuratissimam quam produnt legum Svecicarum notitiam loquamini, quantaque patriae salus ex iis speranda sit praesentiat praedicatisque. Ea namque demum firmissima, provinciae felicitas est, quae legibus sapienter latis promovetur, augetur, stabilitur. Testor divinum istud excelsi vereque regii animi indicium, quod ipsi sibi incomparabilis Heros sumfit, Symbolum: *quod in publica salute, propriam salutem positam pronunciat* Qui ab ipsa aeterna providentia, concedi sibi darique principem optant populi, qualem precibus suis impetrare nitantur edicturi, communi fere ore patriae patrem se votis expetere fatebuntur: quis autem blando isto nomine insigniri magis meretur? quis potius talem se praestat, quam qui solam publicae rei felicitatem bonumque ideo promovet, quod nullam extra eandem veram prosperitatem aut laudibus dignam fortunam novit? qui ob id tantum aliis imperare videtur, quo eorum saluti, privata non aeque obtinendae opera, succurrat; DEI in hoc simillimus, qui aeternam rerum creatarum gubernationem in eorum tantum commodum, emolumentumque excercet. Talem ADOLPHVM FRIDERICVM imperantem laetissima Svecia veneratur,

longissimamque ex tam prudenti regimine incolumitatem, confidentissime sibi promittit.

Aliud mihi dicenti semper ex alio occurrit, quod futuram Sveciae felicitatem firmare videtur, ex augustissimo ADOLPHI FRIDERICI imperio ipsi accessurum. Vel sola illa, qua terras suas completitur intensissima dilectio, amorque quo in cives suos fertur, memorandus mihi esset fidem dictis facturo. Mirabantur illum provinciae, cum principem omnes fere terras visentem, coram intuerentur, qui summas longioris viae molestias perferebat, quo praesens terrarum indolem atque rationem investigaret, populisque quibus aliquando imperaturus erat, conspiciendum se colendumque praeberet. Major amoris istius admiratio quotidie subjectos capit, quando admissionis facilitatem experiuntur, quamque etiam humilibus ad ipsam regis maiestatem aditus pateat, cognoscunt. Sed maxime ipsi adstupuit Holmia, felicissima ADOLPHI FRIDERICI sedes, eo tempore, quo diris flammis, immerfa fere videbatur, circumseptaque. Miserrimam tunc patriae faciem memoranti, lacrymae fere singultusque vocem intercludunt. Tota Civitas, recenti fumabat incendio, ardebant tecta, conceptumque ignem late fundebant; undique flammaram fulva & tortuosa volumina volvebantur; summam civitatis agi clamitabatur, & omnes fortunas suas in extremo sitas quisque intelligebat. Nullus fere saluti locus relictus videbatur, praeter immensam Numinis misericordiam, summamque regis prudentiam atque virtutem. Non enim dubitanter pericula fortissimus heros adibat, verum in flammam ipsam veniens, sua voce, consiliis iussisque, trepidantes depressosque civium animos, ita excitabat, ut vires fumentes spiritumque, contra flammaram tandem violentiam se suaeque bona protegerent, funestissimum ita interitum effugientes. Nulla tunc pene vox audita fuit, quae ADOLPHVM FRIDERICVM, suae fortunae autorem vindicemque, non praedicaret, quodque Quirites olim Trajani amorem experti optarunt, idem universa Svecia uno ore vovebat, ut *sic ipsam DEVS amaret, quemadmodum regi esset amata*. Dignissima tam excellenti imperante tam felici populo vox, largissimae futurae felicitatis pignus cautioque certissima.

Di-

Dicerem, A. O. O. H. de augustissimi regis summa in scientias artesque propensione, quam florentes in Svecia academiae & eruditorum virorum consortia, sub ADOLPHI FRIDERICI regimine vires fumentes incrementumque, loquuntur, nisi fatorum quae litteris obtingunt curiosis solertibusque indagatoribus dicerem, qui dudum de tanto scientiarum numine mundo sunt gratulati. Eloquerer excellentem illam virtutem bellicam, quam augustissimus rex tunc prodidit, cum militarem disciplinam refovens, proprio exemplo arma tractandi artem milites doceret; fortunatissimos ita imitaturus imperantes, qui non timent bella, nec provocant, attamen pace fruentes perpetuo usu exercitus suos ad pericula obeunda firmant roborantque. Sed quis non ipse, vel me filente, regni felicitatem ex tam divinis virtutibus praesentiet? Et sunt mihi augustiora adhuc commemoranda.

Ipse regia familia, nulli alii vel generis antiquitate, vel ingenti laudum numero, vel majestatis decore secunda, tantam Sveciae pollicetur tamque stabilem atque perpetuam felicitatem, ut si vel nullum divinae in potentissimum regnum clementiae aliud exstaret monumentum, solum id sufficeret, quod tam augusta stirpe regatur. Numquam mortales adeo rerum quae in his terris geruntur negligentes erunt, ut summa illa, quae GVSTAVI PRIMI immortalis gloriae regis inclita illa Vasorum Familia, regno beneficia praestitit, oblivione obruant, vel posterorum memoria indigna iudicent. Sanguinem ex immortalibus istis heroibus ducens augustissimus ADOLPHVS FRIDERICVS, summam omnium celsissimarum virtutum, quae in ipso solo coaluerunt, gloriam hereditate accepit, regnoque ob id tantum potitus est, quod ex tam augusta familia eo esset dignissimus. Ita avito imperio restituto, Svecia summam merito in regem suum fidem, summam fiduciam recepit, non vano ducta augurio, fore ut quae per secula felicitatem ipsius auxit promovitque augustissima stirps, in ADOLPHO FRIDERICO quasi renata, posteritati maiora adhuc commoda maioraque augmenta sit paratura.

Impletam jam, quae summi Numinis gratia est, tam fidam tamque divitem spem laetissima Svecia gaudet, quoties augustissimam regni sociam, LVDOVICAM VLRICAM, in qua regii sanguinis splen-

Splendor multis eximiis decoribus vel vincitur vel illustratur, devota intuetur. Ne enim quoddam fortunae genus Sveciae deesset, ipsa Numinis immensa sapientia ab aeterno jam sanctum illud auspacissimumque connubium conjunxit, quod nostra tempora beat, nepotibusque parem salutem pollicetur. Non quisquam facile invenitur, qui quantum prudentia, scientiarum artiumque cognitione, pietate, animi constantia, roboreque **LVDOVICA VLRICA** mortales superet, ignoraret, vel quem divinus animorum inter augustissimas regias personas consensus fugeret. Multo vero admirabilius existimandum est, quod tanto in subjectas sibi terras amore feratur, quod ita cives suos foveat, ut quantum in eo augustissimum conjugem imitari, quantum eum subsequi studeat, difficile cogitetur. Super omnia tamen praedicandum, quod regno heredes largita est, juventutis principes, morum, virtutis, constantiae, pietatis, ingenii, potentissimorum parentum verissimas effigies, quorum ad paternam dignitatem, maternamque venustatem conformati cultus, diutissime Sveciae imperantes promittunt, pari nepotes lenitate clementiaque re-cturos, quam a felicissimis parentibus, nostrae dies experiuntur. Et haec Sveciae in principibus suis certissima fiducia eo fortior est firmiorque, quod post seculorum decursum demum tres regios principes, **GVSTAVVM**, Illustrissimo **TESSINIO** Duce futurae temporum felicitati incrementem, **CAROLVM** et **FRIDERICVM ADOLPHVM**, vegetes omnes florentesque, et ipsis jam pueritiae annis lusibusque virilem quandam aetatem gravitatemque prae se ferentes, una exosculetur.

Iudicetis jam, Auditores, quantam qualemque ab augustissimo **ADOLPHO FRIDERICO** fortunam Svecia jure sibi polliceatur? Imperii summam regi traditam cernit, cui in numen pietas, cui regnandi prudentia, cui in subjectos amor, cui in litteras favor, cui intrepida fortitudo, summa moderatio, incredibilis indulgentia maximam inusitatamque gloriam conciliarunt, quod solus qui imperare ipsis debeat, a Svecis habeatur. Suspicit in **ADOLPHO FRIDERICO** atavis Sveciae regibus editum imperantem, faustissimo connubio, arctissimis necessitatis amicitiaeque vinculis, potentissimo regno conunctum, regia prole, nostrae aetatis spem, futurae expectationem

im-

implente beatum. Quae omnia nisi certissimae felicitatis indicia habenda sunt, nescio quid promittere aliud eandem mortalibus valeat.

Scio equidem A. O. O. H. nihil vobis prius esse, nihil antiquius, quam solennis ille, ipsisque sacris litteris commendatus, Principum cultus, quem, quod terrarum Dii sunt, excelsior illorum praestantiorque fortuna a mortalibus poscit; Neque me fugit, quanto majore sanctioreque pietate imperantes eos, qui generis humani patres communisque salutis auctores existunt, prosequamini, id quod vel ipsa vestra praesentia, non sine observantissimae gratisimaeque mentis declaratione mihi commemoranda, publice nunc docuit. Non vana inde fallaxque mihi fiducia oritur, fore ut ipsi vos, vel nullo suafore, tantae, quae Sueciae obtigit salutis, tantae felicitatis perpetuitatem a Numine fitis exoraturi. Ast patiamini tamen, ut, quos in publicae laetitiae consortium vocavi, iam & in precum votorumque societatem ego allicere laborem.

A Te, qui antiquissimi regni stator es praesesque DEVS, datum nobis concessumque ADOLPHVM FRIDERICVM talem publicae salutis ac felicitatis custodem suspicimus, quo nemo vel prudentia consultior, vel justitia sanctior, vel amore in subiectos laudabilior admirabiliorque existit. Te itaque in fine orationis precor, ut quam semel Sveciae largitus es felicitatem, perpetuam praestes atque inconcussam. Te oro, Te obtestor, ut
ADOL-

ADOLPHVM FRIDERICVM &
 LVDOVICAM VLRICAM, augustis-
 sima illa capita, nepotibus nostris ac prone-
 potibus serves, Tuaque tutela in quam se-
 mel Ipsa accepisti, diutissime complectaris;
 ut CELSISSIMOS REGIOS PRIN-
 CIPES fortunatissimos, Parentum regni-
 que vota implere jubeas; ut, quo ipse re-
 gia capita vinxisti diademate, diutissi-
 me eadem ornes, et vel de nostris annis pro-
 ductissima eos frui vita, efficias; ut poten-
 tissimi regni felicitatem augeas, beatamque
 ipsius tranquillitatem promoveas; & si quae
 alia pro optimis principibus bonorum ci-
 vium vota sunt, ea omnia ut tu
 impleas exaudiasque!

ens
Der
Es
Vor
Die
Vor
G
Die
Zw
Da
Un

D
D
S
L
D
D
S
E
D
D

ADOLPHVM FRIDERICVM &
LVDOVICAM VLRICAM

fima illa capita, nepotibus nos
potibus serves, Tuque tu
mel Ipsa accepisti, diutissi
ut CELSISSIMOS PRIN
CIPES fortunatissimo
que vota implere jul
gia capita vinxisti
me eadem ornes, e
ductissima eos fr
tissimi regni fe
ipsius tranqu
alia pro or
viur
eas exaudiasque!

